

Hammerslagspris ved medlemssalg og auktion den 8. februar 2011

Nr.	Pris	Nr.	Pris	Nr.	Pris	Nr.	Pris	Nr.	Pris	Nr.	Pris
1	30	22	0	43	75	64	0	85	20	106	60
2	40	23	95	44	50	65	0	86	20	107	54
3	75	24	90	45	64	66	0	87	20	108	180
4	55	25	36	46	60	67	80	88	20	109	54
5	195	26	710	47	25	68	200	89	20	110	50
6	60	27	170	48	170	69	60	90	20	111	52
7	50	28	95	49	25	70	160	91	20	112	50
8	40	29	0	50	0	71	72	92	20	113	52
9	55	30	150	51	15	72	90	93	20	114	52
10	150	31	125	52	20	73	0	94	20	115	24
11	40	32	130	53	30	74	0	95	20	116	34
12	40	33	20	54	15	75	0	96	20	117	12
13	40	34	20	55	44	76	0	97	0	118	60
14	70	35	20	56	15	77	0	98	20	119	64
15	70	36	0	57	25	78	0	99	0	120	60
16	50	37	0	58	30	79	0	100	0	121	62
17	0	38	0	59	0	80	50	101	25	122	34
18	48	39	5	60	72	81	0	102	18	123	30
19	36	40	5	61	0	82	70	103	20	124	24
20	46	41	50	62	0	83	30	104	30	125	30
21	0	42	30	63	0	84	20	105	52	©	

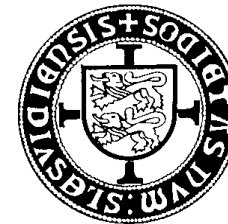
Generalforsamling og auktion. Numismatisk Forening afholder medlemsmøde med generalforsamling og auktion **tirsdag den 12. april 2011 kl. 19.30** i NygadeHuset i Aabenraa.

Dagsorden ifølge vedtægterne.

1. Valg af dirigent.
2. Beretning ved formanden.
3. Regnskab ved kassereren.
4. Fastsættelse af kontingent. 5. Valg til bestyrelsen: Efter tur afgår, Palle Gulddahl, Vagn Martinussen, Dennis Pabst og Frank Iversen.
6. Valg af revisor: efter tur afgår Henning Christensen.
7. Orientering om auktionslisterne.
8. Indkomne forslag.
9. Eventuelt.
Foreningens regnskab uddeles på generalforsamlingen, eller kan rekvireres hos formanden.

P. b. v. Henning Kjær.

Numismatisk Forening for Nord- og Sydslesvig



Nr. 8

12 april 2011

Auktion nr. 409

50. årgang

Det Byzantinske Rige XV af Svend Nørskov-Jensen

Konstantin XI, Palaeologus 1448-1453,

før belejringen var godt i gang, og nåede aldrig frem til Konstantinopel. Kejseren indkaldte alle byens våbenføre mænd til forsvaret, men af disse 5000 byzantinere og 2000 fremmede var kun den mindste del professionelle soldater. De fremmede var mest venetianere og genuesere, de sidste under kommando af den fremragende general Giovanni Longo. Forsvarerne var vel udrustede med kastespyd, bue og pile, musketter og blider til udslyngning af sten, men de stod ansigt til ansigt med en styrke på 80.000 mand. Den 6. april lod sultanen de første kanoner fyre mod byen, og fem dage senere satte det store bombardement ind og fortsatte næsten uden pause de kommende seks uger. Forsvarerne kæmpede som helte. Ikke alene var de i våben døgnet rundt, men de fik også repareret de sønderskudte mure. Den 18. april stormede tyrkerne, men de blev slået tilbage. Den 22. april erobrede sultanen imidlertid ved en dristig teknisk og taktisk manøvre Det gyldne Horn. Den tyrkiske flåde havde allerede en gang prøvet at forcere dette stræde, der var spærret af en bom, men var blevet slået tilbage af den håndfuld byzantinske skibe, der overvågede passagen. Sultanen havde følt sig ydmyget ved dette nederlag. Det har formodentlig været en italiener i den tyrkiske lejr, der foreslog sultanen, at man kunne trække skibene over land fra Bosporus og ubemærket søsætte dem igen i Hornet bag de byzantinske linier. I Italien havde venetianerne for nylig trukket en hel flåde over det flade terræn mellem Pofloden og Gardasøen, men man havde aldrig før vovet dette forsøg på et terræn, hvis højderygge lå 65 m over havets overflade. Men Mehmet var fast besluttet, og han manglede hverken mænd eller materiel. Det tog adskillige uger at planere en strækning på et par km mellem Bosporus og Hornet. Den 21. april gled arbejdet ind i den sidste hektiske fase, medens tusinder af arbejdere blev sat i gang. For at bort lede byzantinernes opmærksomhed fyrede sultanens artilleri den ene salve efter den anden mod passagen ind til Det gyldne Horn, og kanon-røgen lagde sig som en tåge over sundet og skjulte, hvad der egentlig gik for sig. Ved daggry den følgende morgen startede en fantastisk procession. Over 70 tyrkiske skibe på Bosporus var blevet bundet til lavetter forsynet med hjul, og var nu på vej ned mod kysten. De blev trukket af okseforspand for bovspryd, og langs hele ruten stod soldater og arbejdere og hjalp til med at trække og skubbe. Langsomt gled skibene op over højderyggen til skingrende akkompagnement af fløjter og trommer. På hver galej var sejlene sat for at opfange vinden, og rorkarlene sad ved deres årer, som de bevægede op og ned i takt til de rytmeslag, skibsofficererne gav. Synet af denne kæmpeflåde, der vaklede op over højene og gled ud i havet i Det gyldne

Medlemsblad for:
**Numismatisk Forening
for Nord- og Sydslesvig**

Redaktion:

Palle Gulddahl
Slotsbakken 5
6300 Graasten
Palle@Gulddahl.dk

Gengivelse af artikler kun
efter indhentet tilladelse
og med kildeangivelse.

Formand:

Henning Kjær
Kærmindevej 17
6400 Sønderborg.

Telefon:

74 43 34 82

Fakjaer@mail.tele.dk

Kommissioner:

Faste bud på medlems-
salgslisten og brevbud
skal være fremme dagen før
auktionen og modtages af

Jens Madsen
Jørgensby 14

6310 Broager

TLF. 74 44 95 63

jensmadsen@stofanet.dk

Oplag: ca. 165 stk.

Foreningens vedtægter kan
altid rekvireres hos
formanden.

www.nfns.dk

Tryk: Langenberg
Sønderborg

Horn, slog byens forsvarere med forfærdelse. Nu var den lange og svagt befæstede strækning af muren langs kysten ud mod Hornet ikke længere sikker mod angreb. Efter at tyrkerne nu havde indesluttet hoved-staden både til lands og til vands begyndte de tidligt i maj måned et nyt angreb på den del af muren, der vendte ind mod land, men byzantinerne kæmpede tappert og slog dem to gange tilbage. Den 25. fremsatte sultanen et fredsforslag: han ville spare byen på den betingelse, at den betalte en årlig tribut, eller som alternativ kunne indbyggerne frit forlade byen, men så kunne de aldrig vende tilbage. Begge disse tilbud blev afslået. Tyrkerne, der nu havde forsøgt stormangreb syv uger igennem, var mest tilbøjelige til at trække sig tilbage; men efter en pause genoptog de alligevel deres angreb. I mørkningen den 29. holdt sultanen en tale til sine ministre og generaler. Han mindede dem om den hellige spådom, at byen skulle fald for de troendes angreb; han beskrev byens rigdom-me, paladser og dens kirker, der var fyldt med skatte af guld og sølv og ædelstene. Og den, der faldt i kampen for Allan, gik lige til de troendes paradisi. Sejrherrerne ville få de sædvanlige tre dage til at plyndre byen i. Inden for Konstantinopel's mure holdtes samme dag en højtidelig procession. Ikoner, helgenrelikvier og juvelbesatte kors blev båret rundt langs byens mure. Soldater og borgere fik kirkens velsignelse, og derefter holdt kejseren en tale til adelen og hærcheferne. Han fortalte dem, at de måtte forberede sig på en sidste styrkeprøve, og at de - ligesom han selv - måtte være forberedt på at møde døden, men at de endnu, med Guds hjælp, havde mulighed for at sejre. Det var nu ud på aftenen. Alle, der kunne undværes fra forsvars-værkerne, samledes i den store kirke Hagia Sophia. Patriark og kardinal, ortodokse og romerske prælater, kejser og adel, soldater og borgere, grækere, italienere og katalaner - alle deltog de i den gudstjeneste, der skulle blive den sidste kristne i den kirke, der så længe havde stået som symbol på det hellige kristne byzantinske rige. Da gudstjenesten var forbi, gik hver mand tilbage til sin post. Giustiniani og hans folk, italienere og grækere, indtog deres stillinger imellem den indre og den ydre mur over for det svageste punkt, hvor man ventede,

at angrebet ville blive koncentreret. Da de havde de indre mure bag sig, blev portene lukkede; de havde nu ikke mulighed for at trække sig tilbage. Senere på natten gjorde kejseren en sidste runde; så gik han også til sin post. Kort før kl. 2 om morgenen satte angrebet ind. Til klang af cymbaler og skingren af piber, under soldaternes råb og kanonernes brag gik den ene tyrkiske angrebsbølge frem efter den anden, men kun for at blive slået tilbage. Endnu en gang syntes byen reddet. Men ved en fejltagelse stod en lille udfaldsport åben i ydermuren. Nogle tyrkere fandt den og trængte ind ad den vej. Derpå blev Giustiniani såret, og skønt kejseren bønfuldt ham om at blive på sin post, blev han båret bort fra slagmarken og ned til de genuesiske skibe, og mange af de genuesiske tropper forlod nu byen sammen med deres sårede feltherre. Dette undgik ikke sultanens opmærksomhed, og endnu en gang gav han sine janitsharer ordre til at storme, og denne gang havde de heldet med sig, trængte op over den ydre mur og frem til den indre. Et tyrkisk flag blev hejst fra et af tårnene, og råbet gik nu, at byen var indtaget. Konstantin XI Palaeologus, den sidste byzantinske kejser, vidste, at dette betød enden. Han sprang ned fra sin hest, kastede tegnene på sin værdighed bort og styrtede sig ind mellem de fremtrængende janitsharer - for aldrig at blive set mere. Om eftermiddagen holdt sultanen sit indtog, ledsaget af sin livvagt, janitsharerne. Plyndringen, der efter islamisk lov måtte vare tre dage, var allerede godt i gang. Da sultanen kom frem til Hagia Sophias porte, steg han af hesten, knælede ned på tærsklen og tog en hånd-fuld støv, som han strøede ud over sin turban som et tegn på ydmyghed for Allah, der havde skænket ham sejren. Med Konstantinopels fald var Byzans ophørt med at eksistere som en politisk enhed. Som arving til den gamle græskromerske kulturtradition og som broen mellem denne fortid og den moderne verden, der opstod af renæssancen, havde det byzantinske rige opfyldt sin historiske rolle. Dets mission som en ortodoks kristen stat, der havde til opgave at forene hele menneskeheden i et enkelt samfund under korsets beskyttelse, var praktisk talt udspillet. Da Konstantinopel blev plyndret under det 4. korstog. Men Byzans havde nået at sætte sin kulturs stempel på hele Balkan. På sit eget geografiske område levede det byzantinske rige videre i de græske folkeviser og klagesange, i den ortodokse kirkes ritual, i de græske landsbypræsters trosiver og athosmunkenes fromhed. Omtrent 400 år senere, i 1821, rejste grækerne sig igen mod deres tyrkiske herrer og lagde grunden til det moderne græske kongerige. En enkelt ortodoks kristen stat var dog stadig uafhængig. Den erobrende sultan havde næppe skænket Rusland en tanke, og dog var dette land på mange måder hovedarvingen til Byzans historiske mission. Det var Byzans, der havde omvendt Rusland til kristendommen, og denne tro bevarede Rusland. Det hellige rettroende rige og dets kejser var forsvundet, men Rusland arvede begge opgaver. Dynastisk kunne denne arv begrundes med henvisning til, at Ivan III af Moskva havde ægtet prinsesse Sophia af Palaeologernes hus. Men ligesom med Byzans selv var det vigtigste ikke den dynastiske forbindelse, men den kraft, der lå i ideen, den mystiske vision af et helligt kristent samfund under ledelse af én halvvejs guddommelig kejser. Denne tanke fik den russiske kejser til at antage titlen „selvhersker“, egentlig en kejserlig byzantinsk titel, og det var også den, der foranledigede, at den russiske kroningsceremoni blev udformet efter byzantinsk forbillede, og at russerne overtog Palaeologernes dobbelørn.